

Arrest

nr. 249 198 van 16 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker deed met het oog op gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging met zijn minderjarig kind van Belgische nationaliteit, [K.A.] in, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene op het moment van indiening van de aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Zweedse én Noorse autoriteiten. Hij staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 02.07.2022. Betrokkene werd door Zweden (S000000002656900001) en Noorwegen (NO0003036972970000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd tot respectievelijk 02.07.2022 en 14.03.2022 in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verkeersinbreuken, rijden onder invloed, zware feiten van drugssmokkel en ernstige drugsfeiten in Zweden. Hij werd hiervoor veroordeeld en kreeg een gevangenisstraf van 3 jaar en 6 maanden. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod van 8 jaar opgelegd en werd hij SIS-geseind. In Noorwegen werd er op 04.02.2014 een DNA Hit vastgesteld op zijn naam voor een seksuele misdaad (verkrachting). Hij werd tevens veroordeeld tot gevangenschap voor het smokkelen van drugs (180 kg cannabis) en werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 8 jaar en 6 maanden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een Belgisch minderjarig kind, [K.A.]. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van het kind, [D.E.] niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) al dan niet tijdelijk, alleen te dragen; dit doet zij heden ook minstens sinds 01.04.2016. Betrokkene zit immers sinds 01.04.2016 in gevangenschap, eerst in Noorwegen en na uitlevering op 3.12.2019 in België.

Uit het dossier blijkt verder dat mevr. D. sedert 2004 ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven op 15.06.2012. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België. Het kind is nog voldoende jong zodat redelijkerwijze kan verondersteld worden dat zij zich makkelijk aan veranderende omstandigheden zal kunnen aanpassen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, er is ondersteuning allerhande (van medische tot opvang) in België waar mevr. D. evengoed gebruik kan van maken net als alle andere inwoners van België om het kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Er dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon klaarblijkelijk financieel ondersteund wordt door een derde persoon dewelke in de VSA verblijft. Er kan redelijkerwijs

verondersteld worden deze steun ook kan verdergezet worden als meneer niet in België verblijft, Op één storting na dateren alle voorgelegde stortingen immers allen van 2018 en 2019. Betrokkene kan verder contacten onderhouden. Verder, niets sluit uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van het kind aan hem in het buitenland, zoals heden ook bezoeken aan hem blijken in de gevangenis. Minstens tot op het moment dat hij de inreisverboden heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Voormelde redenering gaat ook op met betrekking tot betrokkenes echtgenote, mevrouw D. Ook zij kan op die wijze contacten met betrokkene onderhouden, net zoals ze wellicht dienden te doen tijdens de gevangenschap van betrokkene in Noorwegen.

Uit niets blijkt dat betrokkenes echtgenote of hun kind zelf lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden kennen. Ook blijkt uit niets dat betrokkene of zijn echtgenote niet zelfstandig zouden kunnen functioneren. Zoals reeds eerder gesteld is betrokkene sinds 01.04.2016 ononderbroken opgesloten in de gevangenis, eerst in Noorwegen, en dus ver weg van huis, en sinds 03.12.2019 in België. Het Hof van Justitie benadrukt bovendien in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene en zijn echtgenote konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.

Bovendien het feit dat de vrouw en het kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Zweedse autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient het inreisverbod te respecteren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending “van artikel 8 EVRM, 7 en 24 lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 25 Schengenovereenkomst, artikelen 43, 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vw"), 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, de zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginselen.” Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.

Betreffend de Zweedse en Noorse inreisverboden

De Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) voorziet niet dat de lidstaten een echt inreisverbod kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden.

Artikel 27 van deze richtlijn luidt als volgt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist. "

Verzoeker behoudt zich dan ook het recht om na inzage van het administratief dossier en de daarin vervatte "inreisverboden" eventueel verder te argumenteren over de inhoud en de juridische gevolgen van deze "inreisverboden".

Verzoeker wenst de aandacht te vestigen op artikel 25, lid 2 van de Schengenovereenkomst, dat als volgt luidt:

"Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen. "

Uit een loutere signalering in de SIS-databank kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker geen recht op binnenkomst en verblijf zou hebben gehad in België.

Artikel 25, §2 van de verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) bepaalt immers dat:

"In geval van een treffer inzake een signalering, ingegeven in overeenstemming met artikel 24, met betrekking tot een onderdaan van een derde land die het recht van vrij verkeer binnen de gemeenschap

geniet, raadpleegt de uitvoerende lidstaat onmiddellijk de signalerende lidstaat via zijn SIRENE-bureau en volgens de aanwijzingen in het SIRENE- handboek, teneinde onverwijld te besluiten welke actie er moet worden ondernomen. "

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing vooralsnog niet kan worden afgeleid of zijn verblijfstitel omwille van de signalering werd ingetrokken, dan wel louter niet verlengd is geweest.

2.

Betreffende de individuele situatie van de verzoeker

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat krachtens artikel 40ter van deze wet eveneens van toepassing is op familieleden van Belgische staatsburgers, is als volgt verwoord:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1 ° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker en zijn familie op het grondgebied van het Rijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk alsook de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet alsook van de formele en materiële motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast geen sprake te zijn geweest van een voldoende individueel onderzoek, of enige concrete betrachting in hoofde van de overheid om het evenredigheidsbeginsel toe te passen.

3.

Betreffende de weigering van verblijf om redenen van openbare orde

De bestreden beslissing is bijzonder summier gemotiveerd wat betreft het feit dat de echtgenote en het kind van betrokkene in België verblijven.

De bestreden beslissing stelt dat dit "kan niet worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden" en dat "het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is".

Nochtans voldoet het loutere feit dat betrokkene voor strafrechtelijke feiten veroordeeld is geweest niet om tot de vaststelling te komen dat hij de openbare orde van het land zou schaden.

Verwerende partij diende hier nog aan te tonen in hoeverre het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De beslissing is op dat punt helemaal niet (of minstens niet afdoende) gemotiveerd.

Het volstaat geenszins om zoals verwerende partij het doet, te stellen dat "het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is".

Verwerende partij diende, na een individuele motivering te hebben ontwikkeld betreffende de dreiging voor de openbare orde, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang.

In zijn arrest nr. 169.732 van 14 juni 2016, concludeerde Uw Raad dat de overheid rekening moet houden met de door het Hof van Justitie gehanteerde interpretatie van de notie "gevaar voor openbare orde".

In de zaak C-554/13 (zie ook paragrafen 91-97 van HVJ C-82/16) vond het Hof van Justitie het immers als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

In dezelfde lijn, bevestigt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat:

"... het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding [...]. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. "

4.

Betreffende de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter

De vraag naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn dochter dient enkel te worden onderzocht ingeval hij onder een inreisverbod zou vallen hetgeen sub 1. (onder voorbehoud van hetgeen zal blijken naar raadpleging van het administratief dossier) wordt betwist.

Het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie is immers een belangrijk criterium bij het onderzoeken of een inreisverbod (al dan niet) in de weg dient te staan van het toekennen van een verblijfsrecht op grond gezinshereniging aan een derdelander met een EU-burger, en dit in de context van artikel 20 VWEU (recht van de burgers van de unie, in casu zijn dit deze van de dochter van verzoeker).

Hetgeen volgt dient enkel in overweging te worden genomen indien uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoeker onderhevig is aan "wettige" inreisverboden voor heel de Schengenzone.

Verwerende partij verwijst wat de afhankelijkheidsrelatie betreft naar het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018.

Hij stelt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, en anderzijds, dat er niet uit het administratief dossier zou blijken dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om (al dan niet tijdelijk) de dagelijkse, emotionele en materiële zorg voor het kind alleen te dragen.

Verzoeker verwijst naar de volgende paragrafen van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16:

"uit de punten 64 tot en met 75 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat:

(...)

wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan."

In casu dient er bij deze beoordeling rekening te worden gehouden met het feit dat de moeder samen met het kind verzoeker zeer regelmatig bezoeken (stuk 8), alsook met de zeer jonge leeftijd van het kind, waarbij het loutere feit dat de vader in de gevangenis verblijft niet voldoet om te beslissen dat er geen band van afhankelijkheid bestaat en dat een weigering van het recht op verblijf geen gevolg zou hebben voor het kind.

Er is weldegelijk sprake van een afhankelijkheidsverhouding tussen dit zeer jong kind en haar vader. Er dient rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind en het risico dat er zou ontstaan voor zijn psychologisch welbevinden in geval van weigering van verblijfsrecht aan de vader.

Daar waar verwerende partij van oordeel is dat het gezinsleven van verzoeker na het opleggen van het inreisverbod zou zijn ontstaan (quod certe non), is dit irrelevant, nu bovenvermeld arrest in zijn paragraaf 77 heeft bevestigd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding is ontstaan nadat een inreisverbod werd vastgesteld.

Ten overvloede, wenst verzoeker ook te verwijzen naar het feit dat verwerende partij ten onrechte stelt dat "Het Hof van Justitie benadrukt bovendien in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is".

Deze stelling van het Hof is in casu niet van toepassing nu verzoeker de gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn minderjarige Belgische dochter en niet met een volwassene. Het Hof van Justitie heeft immers in paragrafen 64 en 65 van bovenvermeld arrest een duidelijk verschil gemaakt tussen (i) de verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders, van wie de eveneens meerderjarige vader of partner Belgisch staatsburger is en (ii) de verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders van wie het kind een minderjarige Belgische staatsburger.

Er is hier dus opnieuw sprake van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van tegenpartij alsook van onzorgvuldigheid.

5.

Betreffende het tijdstip van het ontstaan van het gezinsleven van verzoeker

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf, is verzoeker sinds 2007 gehuwd met zijn echtgenote waarmee hij een gemeenschappelijk kind heeft, geboren in september 2016.

De data waarop de door Zweden en Noorwegen afgeleverde inreisverboden werden genomen worden niet vermeld in de bestreden beslissing.

Onder voorbehoud van kennisname van het administratief dossier, kan verwerende partij niet worden gevolgd waar hij stelt dat betrokkenes' gezinsleven ontstaan zou zijn op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond en dat hij en zijn echtgenote dienden te beseffen dat het voortbestaan ervan precair was.

Verzoeker is immers al sinds 2007 gehuwd en het kind dat hij met zijn echtgenote heeft werd omstreeks begin 2016 verwekt.

Verzoeker was op dat moment titularis van een geldig verblijfstitel in België.

Er is wat dit punt betreft sprake van een manifeste beoordelingsfout en gebrek aan zorgvuldigheid in de besluitvorming van verwerende partij.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Zijn echtgenote en kind hebben hier een geldig verblijfsrecht.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect v

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. Artikel 24, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de EU bepaalt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

De tekst van de bestreden beslissing bevat geen afdoende vermelding van een inoverwegingname door de overheid van het hoger belang van de dochter van verzoeker die nog zeer jong is.

Verwerende partij kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het contact met het kind op afstand kan verlopen aangezien dit reeds het geval zou zijn geweest terwijl hij in de gevangenis was in Noorwegen. Het betreft hier een bestraffing die juist tot gevolg moest hebben dat verzoeker zou boeten voor de feiten waarvoor hij een veroordeling had opgelopen.

Het gevangenschap kan helemaal niet worden gebruikt als een toetssteen voor een normale relatie tussen ouders en kinderen.

Verzoeker heeft regelmatig contact met zijn dochter die hem samen met zijn echtgenote komt bezoeken.

Zijn dochter die amper vier jaar oud is heeft een vader nodig.

Het maakt blijk van een bijzondere graad van cynisme om te stellen dat de dochter van verzoeker omwille van haar jonge leeftijd zich "goed kan aanpassen aan veranderende omstandigheden" waardoor wordt geïmpliceerd dat zij er niet onder zou lijden indien haar vader naar zijn geboorteland zou worden teruggestuurd.

Indien er nog zou kunnen worden aangenomen dat het kind er zich niet van bewust zou zijn dat haar vader niet langer aanwezig is (quod certe non), dan nog betekent dit niet dat het psychologisch zou lijden onder de gevolgen van deze afwezigheid.

Tot slot zullen zogenaamde "moderne communicatiemiddelen" nooit of te nimmer een werkelijke, persoonlijke band met een ouder kunnen vervangen."

2.2. Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, conform artikel 40ter, § 2, 2° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Waar hij zich beroept op richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van

de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB 2004, L 158, blz. 77, met rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35) (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), om te doen aannemen dat de inreisverboden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet wettig konden worden opgelegd moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 2 van de richtlijn, bepaalt onder het opschrift „Definities”:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. *„burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;*
2. *„familie lid”:*

[...]

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. *„gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”*

Artikel 3 van dezelfde richtlijn, „Begunstigden”, bepaalt in lid 1:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit niets blijkt dat de betrokken Belgische staatsburger, met name verzoekers minderjarige kind, zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie heeft uitgeoefend. Bijgevolg kunnen de derdelanders die familieleden van die Belgische staatsburgers zijn, zoals verzoeker, zich niet dienstig beroepen op de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker zet verder een argumentatie op inzake zijn de Schengenovereenkomst en de SIS-signalering, en betoogt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of zijn verblijfstitel omwille van de signalering werd ingetrokken, dan wel louter niet werd verlengd.

Desbetreffend moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, het resultaat is van een aanvraag die verzoeker zelf heeft ingediend en zich niet uitspreekt over de vraag of verzoeker zich al dan niet nog zou kunnen beroepen op een verblijfsrecht in België, doch enkel vaststelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. Het weze daarbij overigens benadrukt dat verzoeker op het Belgische grondgebied aanwezig is en de bestreden beslissing geen verwijderingscomponent bevat. De Raad ziet dus niet in hoe deze argumentatie relevant is om de wettigheid van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat geen rekening werd gehouden met de tweede paragraaf van deze bepaling die oplegt dat rekening wordt gehouden met de daarin opgesomde elementen inzake de individuele situatie van de betrokken vreemdeling, zodat een schending van deze bepaling voorligt, en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd waar hij ervan uitgaat dat de weigering van verblijf werd gemotiveerd om redenen van openbare orde in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De determinerende motieven van de bestreden beslissing zijn immers de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van inreisverboden, dat het feit dat hij vader is van een Belgisch minderjarig kind hem niet automatisch recht geeft op verblijf, dat moet worden nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind dat dat deze kan rechtvaardigen dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, en dat daartoe niet kan worden besloten.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker is onderworpen aan twee inreisverboden die zijn opgelegd door de Zweedse en Noorse autoriteiten met een initiële duurtijd tot respectievelijk 2 juli 2022 en 14 maart 2022 en dit voor de gehele Schengenzone. In zoverre verzoeker ter zitting betoogt, na inzage in het administratief dossier, dat de inreisverboden waarvan sprake zich niet in dat dossier bevinden en dat de loutere verwijzing naar de SIS-signalering niet volstaat, stelt de Raad het volgende vast:

In het administratief dossier bevindt zich een stuk waarin de Zweedse politiediensten in het kader van de Sirenen-coöperatie de Belgische politiediensten ervan in kennis stellen dat verzoeker werd veroordeeld voor inbreuken op de verkeerswetgeving en dronken rijden in 2010 en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en zes maanden voor drugsmokkel en inbreuken op de drugwetgeving. op 2 juli 2014 werd verwijderd en een inreisverbod kreeg voor de termijn van 8 jaar, met name tot 2 juli 2022. Uit het document “aankomende SIS-seining” van 23 november 2015 blijkt dat verzoeker verklaarde op de hoogte te zijn van het feit dat hij niet wordt toegelaten in Zweden. Verder bevinden zich twee documenten in het dossier betreffende de SIS-seining, met betrekking tot de vermelding “Weigering van toegang of verblijf voor onderd(a)n(en)”, de ene uitgaande van de Noorse autoriteiten, de andere uitgaande van de Zweedse. Zelfs aangenomen dat de SIS-seining niet voldoende zou zijn om aan te nemen dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod, zoals verzoeker ter zitting betoogt, moet in alle redelijkheid worden vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de informatie in het administratief dossier minstens terecht heeft vastgesteld dat een inreisverbod werd uitgevaardigd door de Zweedse autoriteiten, en dat dit nog steeds geldt. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht.

Het kan dus redelijkerwijze niet worden betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van minstens één inreisverbod dat nog geldig is voor de gehele Schengenzone. Hiervoor werd al vastgesteld dat hij zich niet kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn om te doen aannemen dat dit inreisverbod niet wettig zouden zijn en dus buiten beschouwing zouden moeten worden gelaten.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als “*de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt*”;

In het arrest K. A. (HvJ 18 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16) heeft het Hof van Justitie zich gebogen over het niet in aanmerking nemen van verblijfsaanvragen ingediend door familieleden van Unieburgers die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod. In antwoord op een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het Hof gesteld dat de Terugkeerrichtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “*aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden*”.

Het Hof onderzoekt wél of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Meer bepaald wordt gesteld “*dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd*”. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen, aldus het Hof.

In het arrest K.A. worden verder een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet, zoals reeds gesteld, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft

en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kind heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om België en de Europese Unie te verlaten zijn kind ertoe zou dwingen om hem te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten. Om tot deze conclusie te komen werd rekening gehouden met

- het feit dat de moeder van het kind reeds sedert 2016, toen verzoeker nog in de gevangenis zat in Noorwegen en ook na zijn uitlevering, sedert 3 december 2019 in België de zorg alleen draagt;
- uit niets blijkt dat verzoekers aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het vaderschap te kunnen opnemen;
- uit niets blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse emotionele en materiële zorg alleen te dragen, en evenmin dat zij (of het kind) lichamelijke of emotionele gezondheidsproblemen zouden hebben;
- de moeder sedert 2004 ononderbroken in België woont en sedert 2012 de Belgische nationaliteit heeft verworven, en zij kan terugvallen op alle ondersteuning om haar kind alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren;
- het kind ook financieel wordt ondersteund door een derde, die in de VSA verblijft en uit niets blijkt dat die hulp niet zou worden verdergezet;
- het kind nog voldoende jong is zodat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat het zich kan aanpassen aan veranderende omstandigheden;
- contacten met het kind (en de moeder) kunnen worden onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind aan verzoeker in zijn land van herkomst.

Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij erop alludeert dat enkel rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij in de gevangenis zit om het gebrek aan afhankelijkheid te motiveren.

Verder toont geenszins aan dat de motivering niet zou volstaan in het licht van de hiervoor geschetste richtsnoeren van het Hof inzake de draagwijdte van het onderzoek. Hoewel verzoeker overigens kan worden bijgetreden waar hij stelt dat inzake het concrete afhankelijkheidsonderzoek het niet relevant is te verwijzen naar het moment waarop het gezinsleven is ontstaan –hierna zal blijken dat de motivering ter zake wel van belang is bij het onderzoek naar de schending van artikel 8 van het EVRM- is de Raad van oordeel dat het in het kader van dit specifieke afhankelijkheidsonderzoek een overtollig motief is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de verwijzing, in de bestreden beslissing, naar het arrest K.A. om vast te stellen dat volwassenen in beginsel in staat moeten zijn om een leven te leiden onafhankelijk van hun familieleden. Het desgevallend gegrond bevinden van verzoekers kritiek erop doet dan ook geen afbreuk aan de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen vader en kind, en kan op zich niet leiden tot een andere beoordeling daarvan, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn desbetreffende kritiek.

Rest de vraag of er *in casu* sprake is van een schending van het gezinsleven van verzoeker en zijn kind, en het hoger belang van dat kind. Verzoeker is van oordeel van wel, en voert om die reden de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad stelt vast dat het kind van verzoeker werd geboren op 24 oktober 2016 in Antwerpen. Op dat moment maakte verzoeker al het voorwerp uit van de inreisverboden die door de Zweedse en de Noorse autoriteiten werden opgelegd, en hij en zijn partner dus wisten, of behoorden te weten dat hem de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn werd verboden.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij, toen het kind werd geboren of op enig moment daarna, nog in het bezit zou zijn geweest van een verblijfsrecht. De bestreden beslissing houdt dus geen weigering in van een voortgezet verblijf. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, moet worden herhaald dat, toen verzoekers dochter werd geboren, hij reeds het voorwerp uitmaakte van de meer vermelde inreisverboden. In de bestreden beslissing wordt ter zake gesteld:

“Tevens dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Betrokkene en zijn echtgenote konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene, en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was.”

Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil hij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Zelfs aangenomen dat verzoeker een zekere vaderrol speelt in het leven van zijn kind, en dat moeder en kind hem in de gevangenis komen bezoeken, weze het herhaald dat de moeder instaat voor de dagelijks verzorging die gepaard gaat met de opvoeding van een jong kind. In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat de aanwezigheid in België niet onontbeerlijk is opdat verzoeker zijn rol als vader kan vervullen. Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan het kind verzoeker komen bezoeken in zijn land van herkomst. Verder wordt er in de bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat moderne communicatietechnologieën verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en de banden verder te onderhouden. Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij in wezen is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij terugkeer van verzoeker naar Albanië kunnen worden verdergezet.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat het contact met het kind op afstand kan verlopen omdat dit ook reeds het geval was toen hij in Noorwegen in de gevangenis zat, dat het cynisch is om te wijzen op de jonge leeftijd en de mogelijkheid van het kind om zich aan te passen aan veranderende omstandigheden en om zo te impliceren dat het kind er niet onder zou lijden als hij zou worden teruggestuurd naar Albanië en dat moderne communicatiemiddelen nooit een werkelijke persoonlijke band met een ouder kunnen vervangen.

Aangezien verzoeker niet de dagelijkse zorg opneemt voor zijn kind en er niet mee op hetzelfde adres woont, moet worden gewezen op de rechtspraak van het EHRM waarin het Hof stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk), zoals dat in casu wordt gesuggereerd door de verwerende partij. Verder moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat verzoeker om de opheffing van zijn inreisverboden kan vragen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig, of in strijd met artikel 8 van het EVRM en dat hij de gezinsband met zijn kind niet zou kunnen onderhouden vanuit zijn land van herkomst. Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter, is een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond. Het blijkt niet dat er in casu sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest van de Unie. Evenmin leidt de uiteenzetting van verzoeker ertoe aan te nemen dat er een schending is van het hoger belang van het kind ex artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om België en de Europese Unie te verlaten zijn kind ertoe zou dwingen om hem te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing onwettig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig zou zijn.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS